

Sygn. akt I ACa 360/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Paszkowski

Sędziowie: SA Edyta Jefimko

SO del. Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Puskarska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. L.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt XXVI GC 105/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz G. L. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska Jerzy Paszkowski Edyta Jefimko

Sygn. akt I ACa 360/16

UZASADNIENIE

Powód G. L. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z o.o. z siedzibą w P. kwoty 67.342,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 30.750 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 30.750 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.842,50 zł od dnia 28 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powód powołał, że łączyła go z pozwaną umowa o zarządzanie projektem (...), na podstawie której przysługiwało mu wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 25.000 zł netto miesięcznie oraz zwrot określonych kosztów poniesionych w związku z wykonywaniem tejże usługi. Powód wskazał, że dochodzi wynagrodzenia za lipiec oraz sierpień 2012 r. oraz zwrotu kosztów poniesionych w sierpniu 2012r..

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 28 maja 2013 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości ustawowej, podnosząc że powód

faktycznie nie wykonał żadnych usług na rzecz pozwanej spółki, a ponadto zobowiązany był na samym wstępie współpracy do sporządzenia planu

strategicznego dla Q. T., czego nie uczynił.

W dalszym toku sprawy strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Wyrokiem z dnia z dnia 30 kwietnia 2015r., sprostowanym postanowieniem z dnia 10 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 66.543 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 30.750 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 30.750 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.043 zł od dnia 7 września 2012 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.685 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 23 maja 2012 r. strony zawarły umowę o zarządzanie projektem, zgodnie z którą pozwana powierzyła powodowi zarządzeniem projektem (...). Szczegółowy plan zadań oraz cele strategiczne, jakie miały być zrealizowane przez powoda miały zostać określone w załączniku nr 1, który zostanie podpisany w ciągu 21 dni od zawarcia umowy, po sporządzeniu przez powoda, a zaakceptowaniu przez pozwaną, planu strategicznego dla projektu. Zastrzeżono również, że wynik finansowy projektu powinien zagwarantować pozwanej przyrost wartości netto projektu na poziomie nie mniejszym niż 30% wydatkowanych na projekt środków inwestycyjnych ((...)), przy całkowitej rentowności ((...))% nie mniejszej niż 25%.

Powodowi za wykonanie obowiązków umownych przysługiwało wynagrodzenie miesięczne w wysokości 25.000 zł, powiększone o należny podatek VAT. Ponadto powodowi przysługiwał również zwrot kosztów związanych z m. in. użytkowaniem samochodu osobowego oraz wynajmu lokalu mieszkalnego w miejscu wykonywania obowiązków. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, a powód miał rozpocząć wykonywanie obowiązków w dniu 1 czerwca 2012 r.

Od czerwca do sierpnia 2012 r. powód świadczył na rzecz pozwanej usługi polegające na zarządzaniu projektem (...). W ramach tych usług powód dokonał szeregu działań.

W maju i w czerwcu 2012 r. powód m.in. przeprowadził kilka spotkań z

operatorem telekomunikacyjnym (...) dotyczących hurtowej

sprzedaży usług wynegocjował na rzecz pozwanej w ramach zarządzanego projektu umowy na reemisję kanałów (...), (...) i innych oraz prowadził rozmowy z przedstawicielami (...) S.A. dotyczące ewentualnej współpracy.

Ponadto w czerwcu 2012 r. powód sporządził dokument określający cele i strategiczne działania projektu, który przedstawił K. I. pocztą elektroniczną w dniu 20 czerwca 2012 r. i współpracował z I. T. (wtedy: I. W.) w zakresie tworzenia grafik na potrzeby projektu.

W lipcu 2012 r. powód m.in. przygotował ofertę współpracy ze spółką (...) oraz zorganizował spotkanie z przedstawicielami tej spółki, dotyczące współpracy w zakresie łączności telekomunikacyjnych.

W sierpniu 2012 r. powód m.in. spotkał się z B. P.,

członkiem zarządu Telewizji (...) S.A., oraz prezesem spółki E. w sprawach współpracy w związku z projektem (...).

W dniu 3 sierpnia 2012 r. zmarła żona powoda M. L..

W sierpniu 2012 r. pozwana spółka przechodziła trudności finansowe i jej

płynność była zagrożona.

W dniu 29 sierpnia 2012 r. ówczesny prezes zarządu pozwanej, K.

I., sporządził pismo, skierowane do powoda, zgodnie z którym pozwana rozwiązała umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia, z uwagi na rażące uchybienie przez powoda obowiązkowi wynikającemu z umowy, tzn. brak wykonania planu strategicznego oraz niestawianie się w biurze pozwanej w sierpniu 2012 r. i nieprzedstawienie żadnych efektów swojej pracy w tym miesiącu. List zawierający ww. pismo został awizowany w dniu 3 września 2012 r., a odebrany przez powoda osobiście w dniu 4 września 2012 r.

Realizując łączącą strony umowę powód wystawił pozwanej sześć faktur VAT: nr (...), dotyczącą zwrotu wydatków za czerwiec 2012 r., zapłaconą w kwocie 6.732,38 zł w dniu 27 czerwca 2012 r., nr (...), dotyczącą wynagrodzenia za czerwiec 2012 r., zapłaconą w kwocie 30.750 zł w dwóch ratach w dniach 11 lipca 2012 r. oraz 17 lipca 2012 r., nr (...), dotyczącą zwrotu wydatków za lipiec 2012 r., zapłaconą w kwocie 6.375 zł w dniu 26 lipca 2012 r., nr (...) z dnia 31 lipca 2012 r., na kwotę 30.750 zł brutto, dotyczącą wynagrodzenia za lipiec 2012 r., płatną do 10 sierpnia 2012 r., nr (...) z dnia 24 sierpnia 2012 r., na kwotę 5.842,50 zł brutto dotyczącą zwrotu wydatków za sierpień 2012 r., płatną do 27 sierpnia 2012 r. nr (...) z dnia 30 sierpnia 2012 r., na kwotę 30.750 zł brutto, dotyczącą wynagrodzenia za sierpień 2012 r., płatną do 10 września 2012 r.

Mailiem z dnia 1 września 2012 r. powód przesłał ówczesnemu prezesowi zarządu pozwanej K. I., wersje elektroniczne faktur nr (...) wraz z wezwaniem do zapłaty, natomiast wraz z pismem z dnia 22 listopada 2012 r. pozwana odesłała powodowi bez księgowania faktury VAT nr (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie odpisów i poświadczonych kopii dokumentów oraz twierdzeń samych stron niezakwestionowanych bądź wprost przyznanych przez stronę przeciwną, które na podstawie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. Sąd przyjął za nie wymagające dowodzenia.

Sąd uwzględnił również zeznania świadków: M. D., P. O., J. N., S. L., I. T. i T. Z. oraz powoda G. L., które ocenił jako jasne, spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające. Wszystkie te osoby potwierdziły fakt współpracy stron co do projektu (...) oraz zaangażowania powoda w powierzone mu obowiązki, a także dostarczyły wiedzy co do jej szczegółowych okoliczności. Zeznania korespondowały z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd Okręgowy jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom świadków D. I. oraz K. I., odmawiając im wiary w zakresie, w którym twierdzili oni, jakoby powód nie wykonywał na rzecz pozwanej przedmiotowej umowy oraz nie sporządził planu strategicznego. Zeznania świadków w tym zakresie były, zdaniem Sądu I instancji, sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, z którego wynika nie tylko ogólny fakt wykonywania umowy przez powoda, ale również wiele konkretnych czynności podejmowanych w ramach tej współpracy. Sąd Okręgowy uznał, że wersja wydarzeń prezentowana w pismach strony pozwanej oraz w zeznaniach tych świadków powstała jedynie na potrzeby procesu. Sąd uznał te zeznania za wiarygodne co do okoliczności związanych z rozliczaniem faktur wydatkowych, jednak okoliczności te nie były istotne dla rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy, dopuszczając dowód z przesłuchania stron, ograniczył go do przesłuchania powoda G. L., bowiem z okoliczności sprawy nie wynika, aby uprawnieni do reprezentacji strony pozwanej mogli posiadać jakąkolwiek wiedzę w sprawie. Sąd wskazał, że przesłuchał za to w charakterze świadków K. I., piastującego funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki w okresie współpracy stron oraz T. Z., sprawującego ją w okresie bezpośrednio po zakończeniu tejże współpracy.

Sąd wskazał, że na wniosek pozwanej postanowieniem z dnia 29 stycznia 2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczność autentyczności, integralności oraz odbioru przez K. I. części przedstawionej przez powoda korespondencji e-mailowej, wzywając jednocześnie pozwaną do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, w terminie 7 dni, pod rygorem pominięcia dowodu. Sąd I instancji wyjaśnił, że wobec nieuiszczenia zaliczki przez pozwaną, postanowienie o dopuszczeniu dowodu uchylił i na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego. Sąd zauważył przy tym, że pozwana w związku z wezwaniem nie wniosła o zwolnienie od kosztów

sądowych, zatem brak uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego nakazał Sądowi poddać w wątpliwość prezentowane przez nią twierdzenia co najmniej w zakresie, na jaki został dopuszczony dowód z opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, że powództwo co do zasady podlegało uwzględnieniu. Między stronami bezsporny był zarówno fakt zawarcia umowy o świadczenie usług (art. 750 k.c.), jak i jej treść. W toku postępowania dowodowego ustalono również fakt wykonywania umowy przez powoda w spornym okresie.

Sąd I instancji wskazał, że w sierpniu 2012 r. z uwagi na śmierć żony powoda spadła (w założeniu tymczasowo) intensywność współpracy stron, ale pozwana, wyraziła zgodę na taki stan rzeczy. Okolicznością, która najdobitniej świadczy o bezzasadności twierdzeń pozwanej był, w ocenie Sądu, fakt, iż pozwana w toku współpracy nie formułowała żadnych zastrzeżeń wobec powoda, a powód nie mógł spodziewać się rozwiązania umowy.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że wynagrodzenie, którego zapłaty dochodzi powód w niniejszym procesie, miało charakter ryczałtowy i nie było uzależnione ani od uzyskanych przez powoda efektów, ani włożonej pracy. Skrajnie sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego Sąd ocenił stanowisko strony pozwanej, jakoby zatrudniając menedżera z wynagrodzeniem w wysokości 30.750 zł brutto i będąc rzekomo niezadowoloną z jego pracy, milcząco liczyła przez okres trzech miesięcy, że ten podejmie oczekiwane kroki. Pozwana uiszczała na rzecz powoda wynagrodzenie za czerwiec 2012 r., rzekomo jako zaliczkę, ale nie wiadomo na czym ów zaliczkowy charakter tego wynagrodzenia miałby polegać.

Sąd I instancji wskazał, że z okoliczności sprawy wynika jednoznacznie, że pozwana aprobowała działania powoda w ramach wykonywania przedmiotowej umowy, a rzeczywistą przyczyną rozwiązania umowy były trudności finansowe po stronie pozwanej. Wersja obejmująca nienależyte wykonywanie umowy przez powoda, według Sądu, powstała wyłącznie w celu uniknięcia zapłaty już należnego wynagrodzenia, na potrzeby procesu. Trudna sytuacja finansowa spółki w spornym okresie wynika nie tylko z korespondencji wysyłanej przez ówczesnego prezesa zarządu pozwanej spółki, K. I., w której przyznaje się on do tego wprost (k. 518), ale też z faktu, że wynagrodzenie za czerwiec zostało zapłacone w dwóch częściach, z czego przynajmniej jedna musiała zostać uiszczona po terminie płatności.

W ocenie Sądu Okręgowego, kuriozalne są też twierdzenia pozwanej, wskazujące, że ww. umowa została zawarta pod warunkiem zawieszającym sporządzenia przez powoda planu strategicznego dla projektu, względnie podpisania załącznika do umowy, określającego szczegółowy plan zadań oraz cele strategiczne dla projektu. Zdaniem Sądu, plan strategiczny został przez powoda sporządzony, ale nawet gdyby przyjąć inaczej, to z działań stron, a nawet samej pozwanej, taka intencja nie wynika.

Sąd I instancji zauważył, że pozwana w ciągu trzech miesięcy nie podjęła żadnych kroków w celu wyegzekwowania tych obowiązków od powoda, a mimo tego zapłaciła mu wynagrodzenie za pierwszy miesiąc współpracy, podczas gdy załącznik do umowy miał być podpisany w ciągu 21 dni od jej zawarcia. Sąd zwrócił też uwagę na fakt, że pozwana zwróciła powodowi koszty wykonywania umowy za lipiec. Powyższe dodatkowo podważa jej twierdzenia, iż powód nie wykonywał obowiązków umownych w lipcu 2012 r. Natomiast mniejsza aktywność zawodowa powoda w sierpniu 2012 r. była związana ze śmiercią jego żony, na co wyraził zgodę ówczesny prezes zarządu pozwanej K. I.. Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że przy uwzględnieniu treści § 9 ust. 1 umowy, okoliczność ta pozostaje irrelevantna z punktu widzenia możliwości odmowy wypłaty należnego powodowi wynagrodzenia.

Powództwo podlegało zatem uwzględnieniu, na podstawie art. 735 § 1 w zw. z art. 750 k.c. co do dochodzonych kwot wynagrodzenia za miesiące lipiec i sierpień, jak również co do zwrotu kosztów wynajmu mieszkania oraz leasingu samochodu. Koszty te miały charakter stały, a pozwana zaaprobowwała ponoszenie ich zarówno co do zasady, jak i wysokości, przede wszystkim dokonując płatności poprzednich faktur kosztowych za miesiące czerwiec i lipiec.

Sąd I instancji oddalił natomiast jako bezzasadne, na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., powództwo w części dotyczącej zwrotu kosztów paliwa i bliżej niesprecyzowanej pozostałej części wydatków, a także odsetek od tych kwot. Wskazał, że faktura nr (...) opiewa na kwotę 5.842,50 zł. W piśmie procesowym z dnia 10 października 2013 r. powód sprecyzował, że składają się na nią koszty wynajęcia lokalu mieszkalnego w kwocie 2.300 zł, koszty leasingu w kwocie

1.800 zł oraz koszty paliwa w kwocie 650 zł. Powód nie wyjaśnił jednak pochodzenia pozostałej kwoty 1.092,50 zł. Co do kosztów paliwa Sąd stwierdził, że powód nie przedstawił żadnego dowodu na wykazanie ani jakie koszty z tego tytułu faktycznie poniósł, ani ile kilometrów pokonał, co mogłoby umożliwić rozważenie zasądzenia zwrotu kosztów paliwa według uzgodnionej między stronami stawki ryczałtowej.

Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd Okręgowy zasądził odsetki ustawowe od uwzględnionych kwot roszczenia głównego zgodnie z żądaniem pozwu co do faktur nr (...), dotyczących wynagrodzenia powoda, albowiem termin płatności wynagrodzenia wynikał wprost z umowy łączącej strony. Odsetki od zasądzonej kwoty z faktury wydatkowej nr (...) Sąd zasądził od dnia 7 września 2012 r. do dnia zapłaty. Podniósł, że zgodnie z umową łączącą strony obowiązek zwrotu wydatków miał następować na podstawie faktury wystawionej do 25 dnia każdego miesiąca. W czerwcu i lipcu powód wystawiał z tego tytułu faktury z terminem płatności 3 dni, który nie był na żadnym etapie kwestionowany przez pozwaną. Jedynym dowodem przedstawionym przez powoda na poparcie doreczenia faktury pozwanej jest mail z dnia 1 września 2012 r., tj. soboty. Sąd przyjął, że pozwana mogła się zapoznać z jego treścią w poniedziałek 3 września 2012 r., co po doliczeniu trzydniowego terminu płatności uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 7 września 2012 r. do dnia zapłaty.

Z tych samych względów, powództwo co do pozostałej części odsetek od

kwoty z faktury nr (...) Sąd oddalił jako bezzasadne, na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Sąd Okręgowy obciążył pozwaną w całości kosztami procesu, ustalając stosownie do art. 100 k.p.c., że powód uległ jedynie co do nieznaczonej części swojego żądania (3%). W ocenie Sądu, zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej (11.300 zł) uzasadnione było znacznym i niezbędnym nakładem pracy pełnomocnika strony powodowej. Sąd wyjaśnił, że działania pełnomocnika powoda w stopniu znaczącym przyczyniły się do wyjaśnienia okoliczności sprawy i jej rozstrzygnięcia.

Powyższy wyrok pozwana zaskarżyła apelacją w części zasądzonej na rzecz powoda kwotę 65.600 zł wraz z odsetkami oraz kwotę 14.685 zł tytułem kosztów procesu. Pozwana zarzuciła:

I. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

1) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji:

a) uznanie, że powód wywiązał się ze wskazanego w umowie o zarządzenie projektem z dnia 23 maja 2012 r. zobowiązania do sporządzenia planu zadań oraz celów strategicznych dla projektu pn. (...), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód nie wywiązał się z ww. obowiązku;

b) uznanie, że powód prawidłowo wykonał ciążące na nim zobowiązania wskazane w umowie o zarządzanie projektem z dnia 23 maja 2012 r., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód nie wywiązał się z obowiązku wykonywania świadczenia wskazanego w ww. umowie w miesiącach lipcu i sierpniu 2012 r.;

c) uznanie, że pozwana zaakceptowała wszystkie poniesione przez powoda koszty, związane z rzekomym wykonywaniem zobowiązania z umowy z dnia 23 maja 2012 r. w miesiącach lipcu i sierpniu 2012 r., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyraźnie wynika, iż pozwana kwestionowała wysokości poniesionych przez powoda kosztów w spornym okresie;

2) art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c., poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie za udowodnione i niekwestionowane faktu, iż powód prawidłowo wykonywał swoje zobowiązanie, podczas gdy pozwana zakwestionowała prawidłowe wykonanie zobowiązania przez powoda, jak i przedstawiła na tę okoliczność stosowne dowody;

3) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c., poprzez ograniczenie dowodu z przesłuchania stron jedynie do przesłuchania powoda i nieprzesłuchanie pozwanej (osoby wchodzącej w skład zarządu pozwanej spółki) w sytuacji, gdy w sprawie

wciąż pozostały niewyjaśnione fakty, mające istotne znaczenie dla sprawy, a to fakt prawidłowego wykonywania zobowiązania z umowy z dnia 23 maja 2012 r. przez powoda;

4) art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i 278 k.p.c., poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego, powołanego na okoliczność prawidłowego wykonania zobowiązania przez powoda, a to m.in. określenia czy i ewentualnie kiedy powód przesłał do K. I., ówczesnego prezesa zarządu pozwanej, strategii rozwoju projektu, o której mowa w umowie z dnia 23 maja 2012 r. oraz prawidłowego wykonania zobowiązania przez powoda.

II. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c., przez błędną wykładnię oświadczeń woli stron i przyjęcie, że wynagrodzenie powoda ma charakter ryczałtowy i nie było zależne od prawidłowego wykonywania zobowiązania, wskazanego w umowie z dnia 23 maja 2012 r., przez powoda.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego w I instancji, według norm przepisanych lub ewentualnie o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

Pozwana wniosła również:

a) na podstawie art. 380 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 241 k.p.c. o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 30 kwietnia 2015 r. oddalającego wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność kiedy sporządzony został dokument (...) i czy dokument ten został wysłany mailem do K. I. i, czy K. I. odebrał tę wiadomość, czy mail zawierający ww. strategię został wysłany do K. I. i kiedy został przygotowany oraz czy dokumenty załączane do korespondencji kierowanej przez powoda były modyfikowane, jeśli tak to kiedy i w jakim zakresie, czy w korespondencji mailowej przedstawionej przez powoda brak jest ciągłości przesyłu, a jeżeli tak, to czy były w nich dokonywane zmiany, oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego przez Sąd II instancji na ww. okoliczność.

b) na podstawie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c., o przeprowadzenie dowodu wniosków urlopowych T. Z. z dnia 2 lipca 2012 r. na okoliczność braku zasadności zeznań świadka T. Z. i prawidłowego wykonywania zobowiązania przez powoda w miesiącach lipcu i sierpniu 2012 r.

Powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej spółki jest bezpodstawna i podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do odmiennej, aniżeli uczynił to Sąd Okręgowy oceny dowodów ani korekty ustaleń faktycznych, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku.

Zarzuty pozwanej koncentrowały się na niewłaściwej ocenie dowodów, jednak uzasadnienie apelacji nie zawierało wskazania co do tego, które dowody zostały błędnie ocenione, ani też na czym ta błędna ocena polegała. Apelacja stanowiła w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, nie odnosząc się nawet do poszczególnych zarzutów apelacyjnych.

Zauważyć zaś należy, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. może być skuteczny tylko wówczas gdy skarżący wykaże, że ocena materiału dowodowego uchybia zasadom logicznego rozumowania, kojarzenia faktów, jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego. Wymagań tych jednak apelacja pozwanej nie spełnia.

Oczywiście niezasadny był zarzut dotyczący oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki. Należy mieć bowiem na uwadze, że na wniosek strony pozwanej Sąd pierwszej instancji dopuścił ten dowód, wzywając stronę do wpłacenia stosownej zaliczki, a dopiero wobec stwierdzenia braku wpłaty, potwierdzonej zresztą oświadczeniem pełnomocnika pozwanej złożonym podczas rozprawy w dniu 30 kwietnia 2015r., uchylił postanowienie dowodowe. Obecny wówczas pełnomocnik nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c., ani też na żadnym etapie postępowania nie wnosił o zwolnienie strony od obowiązku poniesienia wydatków w tym zakresie. Postępowanie Sądu Okręgowego było więc uzasadnione, a zarzut sformułowany w apelacji był nieskuteczny, natomiast wniosek dowodowy zgłoszony przez pozwaną na obecnym etapie postępowania spóźniony. Podobnie zresztą jak wniosek o dopuszczenie dowodu z wniosków urlopowych T. Z., skoro świadek ten został przesłuchany na rozprawie w dniu 29 stycznia 2015r., zaś ani wówczas ani też na kolejnej rozprawie strona pozwana nie podważała wiarygodności zgłoszonego przez siebie świadka i nie sygnalizowała, ażeby zachodziła potrzeba zgłoszenia na tę okoliczność wniosków dowodowych z dokumentów.

Również ograniczenie przesłuchania stron do zeznań powoda nie stanowiło uchybienia i nie rzutuje na prawidłowość rozstrzygnięcia, zważywszy, że Sąd Okręgowy przesłuchał w charakterze świadków obu poprzednich prezesów zarządu pozwanej, którzy pełnili swoje funkcje w okresie trwania umowy, jak i bezpośrednio po jej rozwiązaniu, a nadto w dacie orzekania przez Sąd Apelacyjny stanowisko prezesa ponownie piastował K. I., który uprzednio już przesłuchany jako świadek. Aktualnie nie wnosił już zresztą o umożliwienie mu złożenia uzupełniających zeznań.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny prawnej łączącego strony stosunku prawnego na gruncie art. 750 k.c. i art. 65 k.c., kwalifikując go jako wynikający z umowy o świadczenie usług, która ma charakter umowy starannego działania.

Zakres obowiązków powoda jako menadżera projektu strony ustaliły w § 2 ust. 1 – 2 umowy, zaś doprecyzowały go w § 3 umowy, wskazując na cel związany z realizacją projektu (...), w którym chodziło o stworzenie platformy multimedialnej, a rolą powoda było znalezienie i zainteresowanie projektem podmiotów, które były by gotowe na podjęcie współpracy z pozwaną poprzez dostarczenie określonego kontentu (treść), zapewnienie sieci dystrybucji i obsługi technicznej, przygotowanie płaszczyzny biznesowej, wynegocjowanie umów i podejmowanie działań prowadzących do ich zawarcia i realizacji. W § 4 umowy strony określiły wynagrodzenie powoda na poziomie 25.000 zł brutto, przy czym miało ono charakter ryczałtowy zważywszy, że nie określono konkretnej ilości zadań w poszczególnych miesiącach, które były uśredniane przez stałą wartość wynagrodzenia miesięcznego. Rację miał też Sąd Okręgowy stwierdzając, że powód wykazał w toku procesu, iż wywiązywał się z zawartego kontraktu, zarówno przedstawiając (...) sporządzony zgodnie z ust. 2 § 2 umowy, jak i podejmując konkretne działania stosownie do ust. 1 § 2 i § 3 umowy. Co prawda nagła śmierć żony powoda w dniu 2 sierpnia 2012r. wpłynęła na pewne obniżenie jego aktywności w tym miesiącu, jednak pozostało to bez wpływu na wysokość należnego wynagrodzenia, a to mając na uwadze charakter wynagrodzenia i treść § 9 umowy, który stanowił, że za czas nieobecności menadżera spowodowanej chorobą lub inną uzasadnioną przyczyną niezależną od menadżera, spółka zobowiązuje się wypłacić wynagrodzenie według zasad określonych w § 4 umowy w pełnej wysokości. Dodatkowo stosownie do § 6 umowy spółka zobowiązała się wobec powoda do zapewnienia mu narzędzi pozwalających na podjęcie zadań, przez co należy rozumieć obowiązek zwrotu kosztów użytkowania m.in. samochodu osobowego do celów służbowych oraz lokalu mieszkalnego. Chodziło w tym przypadku o zwrot ponoszonych przez powoda kosztów leasingu samochodu i czynszu najmu mieszkania w W.. Zapłata miała zaś następować na podstawie faktury obejmującej refundację poniesionych przez powoda kosztów, wystawionej do 25-go dnia każdego miesiąca. Powód w toku niniejszego procesu domagał się zapłaty wynagrodzenia w wysokości po 30.750 zł brutto (25.000 zł netto) za miesiące lipiec i sierpień 2012r. zgodnie z § 4 umowy oraz zwrotu kosztów leasingu samochodu i wynajmu lokalu za sierpień 2012r. w wysokości 5.043 zł brutto (4.100 zł netto). Powyższe kwoty miały charakter stały i nie ulegały zmianie na przestrzeni trwania umowy, zostały też zaakceptowane i zapłacone przez pozwaną za miesiące czerwiec oraz lipiec 2012r.. Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, iż zarówno wynagrodzenie za lipiec i sierpień, jak i zwrot kosztów za sierpień 2012r. należą się powodowi w oparciu o § 4 i 6 umowy, na zasadach w niej określonych i za okres trwania stosunku prawnego, skoro pozwana powołała się na wypowiedzenie umowy dokonane pismem z dnia 29 sierpnia 2012r. ze skutkiem na koniec sierpnia 2012r.. Ponieważ powód nie

dochodził w niniejszym postępowaniu zwrotu kosztów zakupu paliwa za ten okres, zdezaktualizowała się część zarzutów pozwanej, formułowanych jeszcze na etapie przedprocesowym, sprowadzających się do kwestionowania wysokości tych wydatków.

Sąd Apelacyjny podziela także pogląd Sądu Okręgowego, iż materiał dowodowy w postaci korespondencji mailowej, zeznań świadka K. I., przesłuchania powoda, jak też okoliczność wypłaty pierwszego wynagrodzenia w dwóch ratach, pozwalały na ustalenie, iż rzeczywistą przyczyną rozwiązania umowy były trudności finansowe po stronie pozwanej spółki, nie zaś zawinione zaniechanie świadczenia usług przez powoda. Co istotne, zerwanie umowy przez pozwaną nie zostało poprzedzone jakimkolwiek wezwaniem pisemnym lub chociażby ustnym upomnieniem dotyczącym sposobu realizacji umowy przez powoda, a zgromadzony materiał dowodowy w postaci korespondencji mailowej pozwala na ustalenie, iż w końcowym okresie współpracy to ze strony pozwanej brak było woli współdziałania z powodem, a nie odwrotnie.

Nie sposób także podzielić formułowanej przez pozwaną tezy, iż umowa została zawarta pod warunkiem, biorąc pod uwagę zarówno treść tej umowy, jak i okoliczność, iż współpraca była kontynuowana po dniu 21 czerwca 2012r., pozwana wypłaciła wynagrodzenie za czerwiec i zwróciła powodowi koszty leasingu, wynajmu i zakupu paliwa za czerwiec i lipiec 2012r. .

W świetle przedstawionych okoliczności i argumentów apelację pozwanej należy uznać za bezzasadną, podlegającą oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c., zaś o kosztach procesu należało rozstrzygnąć zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Edyta Jefimko Jerzy Paszkowski Katarzyna Jakubowska – Pogorzelska